

BH2015. 321.

A zajmérés eredményét a hatóság köteles a lehető legrövidebb időn belül közölni az ügyféllel. Ennek elmulasztása esetén sérül a tisztességes eljárásból való garanciális jog, mivel nem lehetséges a mérési eredmény érdemi vitatása [284/2007. (X. 29.) Korm. rendelet 17. § (1)-(2) bek.; 2004. évi CXL. tv. 4. § (1) bek.].

[1] A felperes a Budapest XIII. kerület, D. ... szám alatti telephelyén négy darab klímagép kültéri egységeit üzemelteti, melyekre zajkibocsátási határérték megállapítását nem kérte. Az elsőfokú környezetvédelmi hatóság a 2011. február 21-én kelt határozatában a felperesi telephely zajkibocsátási határértékeit megállapította, melyek betartásáról a felperes a határozat jogerőre emelkedésének napjától köteles gondoskodni.

[2] Az elsőfokú hatóság környezetvédelmi laboratóriuma (a továbbiakban: Laboratórium) 2012. június 26-án a felperesi telephely környezetében ellenőrző zajszintmérést végzett, melyről vizsgálati jegyzőkönyvet vett fel. Eszerint a létesítmény a vonatkozó zajkibocsátási előírásoknak nem felel meg. A 2012. július 17-én az elsőfokú hatóság által felvett helyszíni jegyzőkönyv számára - a vizsgálati eredményekről való tudomásszerzés hiányában - a felperes képviselője úgy nyilatkozott, hogy a mérések ideje alatt a létesítmény zajforrásai a szokásos üzemeltetési körülmények között üzemeltek. A vizsgálati jegyzőkönyvet a felperes 2012. november 14-én átvette, arra észrevételt nem tett.

[3] Az elsőfokú hatóság határozatával kötelezte a felperest, hogy 2013. január 20-ig nyújtson be a perbeli telephelyére vonatkozó, akusztikai számításokra alapozott zajcsökkentési intézkedési tervet a környezeti zaj és rezgés elleni védelem egyes szabályairól szóló 284/2007. (X. 29.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 17. § (5) bekezdése szerint.

[4] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperesi jogelőd (a továbbiakban: alperes) a 2013. június 20-án kelt határozatában az elsőfokú határozatot a teljesítési határidő tekintetében megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[5] Az indokolás szerint a felperesi telephelyen üzemelő légtechnikai berendezések folyamatosan, a külső hőmérsékletnek megfelelően üzemelnek, ezért a zajszintmérések elvégzésének megkezdése előtt a felperest értesíteni nem kellett, figyelemmel a zajkibocsátási határértékek megállapításának, valamint a zaj- és rezgés kibocsátás ellenőrzésének módjáról szóló 93/2007. (XII. 18.) KvVM rendelet (a továbbiakban: KvVM rendelet) 4. számú melléklet 1.4. pontjára.

[6] A vizsgálati jegyzőkönyv a felperes részére megküldésre került, a felperesi képviselő a helyszíni jegyzőkönyvben a szokásos üzemelési körülményekre vonatkozó nyilatkozatát megtette. A felperes „idő előtti” kötelezésre való hivatkozása megalapozatlan, mert a zajkibocsátási határérték túllépése műszeres mérés alapján megállapításra került. A felperes által üzemeltetett zajforrás veszélyes mértékű környezeti zajt okoz, mely meghaladja az előírt zajkibocsátási határértéket, így a kötelezés a Rendelet 17. § (1) bekezdésében írtakra tekintettel jogszerű.

[7] A közigazgatási és munkaügyi bíróság jogerős ítéletében a felperes alperesi határozattal szembeni keresetét elutasította.

[8] Az indokolásban felhívta a Rendelet 2. § *i*) pontját, 3. § (3) bekezdését, 10. § (1) bekezdését, 11. § (3) bekezdését, és 17. § (1) bekezdését. Érvelése szerint a felperes által üzemeltetett berendezések üzemi zajforrásnak minősülnek, melyekhez kapcsolódóan a felperes zajkibocsátási határérték megállapítását nem kérte.

[9] Az elsőfokú hatóság határozatában hivatalból határozta meg a zajkibocsátási határértéket, melyet (melyeket) a felperes a műszeres mérésekkel bizonyítottan megsértett. Az általa hivatkozott szakvéleményt, valamint a végzett méréseket igazoló jegyzőkönyveket a felperes sem a hatósági, sem a peres eljárás során nem csatolta.

A zajkibocsátási határérték túllépésének tényéről külön hatósági döntést nem szükséges hozni, ugyanis a túllépés tényét műszeres mérés igazolta, amelynek eredményét az alperesi hatóságok a tényállás megállapítása körében értékelték. A fentiekre tekintettel a Rendelet 17. § (1) bekezdésének alapulvételével a felperes jogszerűen került kötelezésre intézkedési terv benyújtására.

[10] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, annak az első és másodfokú hatósági határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezése és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezése iránt.

[11] Okfejtése szerint a támadott döntés az ügy érdemi elbírálására kihatóan jogszabálysértő, az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, abból téves következtetést vont le, ezért megalapozatlan ítéletet hozott. Az első és másodfokú hatóságtól is kifejezetten kérte, hogy újabb zajmérést eszközöljön, mivel a mért adatok nyilvánvalóan tévesek. A környezetvédelmi hatóságok a KvVM rendelet 4. számú mellékletének 1.4. alpontja megsértésével új zajmérést nem rendeltek el. Az elsőfokú hatóság nem tájékoztatta a társaságot az elvégzett mérések eredményeiről, azokról a felperes kizárólag a bíróságot kiszabó elsőfokú határozat indokolásából értesült. A cég saját mérései, valamint az elsőfokú hatóság részéről 2011. augusztus 25-én felvett jegyzőkönyv szerint is a berendezések üzemeltetése a vonatkozó előírásoknak megfelel, ezért az intézkedési terv benyújtására irányuló kötelezés nem indokolt. A támadott határozatban rögzített kötelezés idő előtti, mivel a hatóság a határérték túllépésének megállapítása nélkül kötelezte a felperest terv elkészítésére. A fentiekre tekintettel a jogerős ítélet megsértette a Rendelet 17. § (1) bekezdését, ugyanis intézkedési terv benyújtására kötelezésnek akkor lett volna helye, ha az alperes megállapítja, hogy a zajforrások üzemeléséből származó zaj veszélyes mértékű környezeti zajt okozva meghaladta volna a zajkibocsátási határértéket, azonban erre nem került sor.

[12] **A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.**

[13] A Kúria álláspontja szerint a közigazgatási és munkaügyi bíróság a perben irányadó tényállást helyesen rögzítette, abból azonban részben helytelen jogi következtetéseket vont le.

[14] **A legfelsőbb bírói fórum jelen ügyben eljáró tanácsa mindenben osztja a Kúria Kfv. II. 37.739/2014/10. számú ítéletében írt jogi okfejtést, attól eltérni nem kíván.**

[15] Eszerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy csak az elsőfokú bírságoló határozat indokolásából értesült a 2012. június 26-i zajmérési eredményekről. Tényszerű az a hatósági és bírósági megállapítás, mely szerint a felperes 2012. november 14-én az eredményekről szóló jegyzőkönyvet átvette. Felperes álláspontjával szemben a KvVM rendelet 4. számú melléklet 1.4. pontja lehetőséget biztosít a mérésnek az üzemeltető személyes közreműködése, személyes jelenléte nélküli elvégezhetőségére, **az ügyfél előzetes értesítése nélküli ellenőrzési módszer jogszerűségét alátámasztja a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól 2004. évi CXL. törvény 92. §-a alapján alkalmazandó 57. § (2) bekezdése is.**

[16] Alaptalan a felülvizsgálati kérelem hivatkozása a hatóság 2011. augusztus 27-i mérési eredményeire. Ezek a felperes számára kedvező adatok perdöntő relevanciával nem bírtak, mivel a zajmérés eredménye későbbi időpontban megváltozhat, azt számos, karbantartástól független

körülmény befolyásolhatja.

[17] Ugyanakkor a Kúria megítélése szerint az ügyben perdöntő jelentősége van annak, hogy a bíróság ítélete meghozatalakor nem értékelte kellő súllyal azt a kereseti hivatkozást, hogy a kötelezés alapját azok a 2012. június 26-i mérési eredmények képezték, amelyekről a felperest csak 2012. november 14-én tájékoztatták. A késedelem miatt a felperesnek esélye sem volt arra, hogy a hatóság mérési eredményeivel szemben érdemben védekezzen és a KvVM rendelet szerint azt érdemben vitassa, ellenőrző mérést kérjen. Az alperes és a bíróság is túlzott jelentőséget tulajdonított a felperesi ügyvezető 2012. július 17-i jegyzőkönyvi nyilatkozatának, hiszen ebben az időpontban őt kizárólag a mérés tényéről tájékoztatták, annak eredményéről nem. A felperes ügyvezetőjének ezen nyilatkozata nem jelenthette a zajmérés eredményének elfogadását, hiszen az adatokat ebben az időpontban nem ismerhette.

[18] A Kúria Kfv. II. 37.511/2013/10. számú ítéletében is megtestesülő egységes bírói gyakorlat szerint a zajhatárérték átlépésének megállapítása esetén kiemelten fontos a garanciális eljárási szabályok betartása a hatóság részéről.

[19] A mérés eredményének hónapokkal későbbi közlésével a hatóság elzárta a felperest attól, hogy igazát bizonyíthassa. Ezzel sérült a Ket. 4. § (1) bekezdésében meghatározott tisztességes eljárást előíró garanciális szabály, mely eljárási jogszabálysértésnek az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása van.

[20] A Kúria a fentiekre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alkalmazásával az alperesi és az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte.

[21] Miután az eljárás megismétlésével a lényeges eljárási hibák orvoslása az időmúlásra figyelemmel nem biztosítható, ezért a Kúria indokolatlannak tartotta az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését. (Kúria Kfv. III. 37.216/2015.)